MIELIPIDE

Onko kuntauudistuksessa koira haudattuna – vaiko kenties kuppi kultaa tai kuparia?
VIRPI POIKOLAINEN KONNEVESI

LUKIJALTA

Tuulienergia käy kalliiksi veronmaksajille

Vuoden 2010 lopussa Suomessa oli 130 voimalaa. Niiden yhteenlasketu teho on 197 megawattia. Tämän vihreän sähkön osuus oli 0,3 prosenttia Suomessa kulutetusta sähköstä. (Motiva). Suomi on sitoutunut toimenpiteisiin ryhtymisestä uhkaavan ilmastomuutoksen torjunnassa. Tämä tarkoittaa esimerkiksi tuulivoimalla tuotetun sähkön tuotantokapasiteetin nostamista 2000 MW vuoteen 2020 mennessä.

Tuulienergian tuotantoa tuetaan takuuhintajärjestelmällä (syöttötariffi) mikä on vähintään 83,5 euroa megawattitunnilta. Valtio siis maksaa tuotantohinnan ja takuuhinnan välisen erotuksen. Siis tuotantoyhtiö saa aina tuottamastaan sähköstä takuuhinnan, veronmaksajat maksavat viulut käyköön pörssissä kuinka tahansa.

Lisäksi vuoden 2015 loppuun asti on mahdollista saada korotettua takuuhintaa (105,30 euroa/MWh). Sitä maksetaan maksimissaan kolme vuotta.

Yleisimmät kehityksen huippua edustavat voimalaitokset, joita sijoitetaan maalle, ovat 3 MW nimellistehoisia, suuremmat 5 MW laitokset soveltuvat merelle tai rannikolle.

Jokaisessa tuulivoimalassa on perustus, torni, roottori ja konehuone. Lisäksi tarvitaan rakennuspaikka, sähkölinja ja huoltotie.

Tarvittavat tornikorkeudet ovat 100-140 m ja roottorin lapojen yhteispituus 100-125 m. Rakennusmateriaaleina tulee kysymykseen erilaiset maa-ainekset, betoni- ja teräkenteet, avojohto- ja kaapelilinjojen rakenteet.

Jokainen voimalaitos tarvitsee rakennusalana ja tarvittavana huoltotienä noin 2 ha maapinta-alaa, rakennemassana vähintään 350 t eri materiaaleja.

Yksittäinen voimalaitos ylittää taajama-alueen maksimimeluarvon 40 db, yli 300 m säteellä ja 150 m korkea rakennelma lakkaa näkymästä vasta yli 25 km etäisyydeltä tarkasteltuna. Ääni ja maisemahaitat ovat siis erittäin merkittäviä, ongelma muodostuu siitä ettei näille haitoille kyetä määrittämään hintaa vaikkakin arvon olemassaolo myönnetäänkin. Sen takia niiden vaikutus yleensä sivuutetaankin.

Katsotaanpa minkälaisia vaikutuksia Tarastin esittämästä tuulienergian lisäyksestä aiheutuu.

Tiedetään että mm. yksi atomivoimala tuottaa tehoa 800-1500 MW. Yksi maalle sijoitettu tuulivoimala tuottaa tällä hetkellä 3 MW. Lasketaanpa, koska yksi traditionaalinen voimalaitos polttoaineesta riippumatta tuottaa noin 1000 MW tehon, silloin tarvitaan tuulivoimaloita (1000:3) 333 kpl. Kun jokainen niistä tarvitsee 2–3 ha maa-alueen rakennusmaana mihin on lisättävä melun torjunnan tarvitsema suojavyöhyke, tarve kasvaa 7–12 ha/voimalaitostorni. Yhteenlaskettuna nämä 333 tuulivoimalaitosta tarvitsevat 2500–4000 ha maata ja lisäksi on laskettava suunnaton maisemahaitta.

Laskekaapa tuulivoiman hiilijalanjäljen suuruus ja verratkaapa sitä traditionaaliseen suurvoimalaan, kuinkahan vihreää se tuulienergia oikeastaan on?

Energiateollisuus on verhonnut bisneshaaveensa tuulivoimakaapuun. Se havittelee rakentavansa maahan 700 tuulivoimalaa (STT/Itä-Häme, eli edellä kuvattu tulisi toteutumaan yli kaksinkertaisena. Kieltämättä bisneksenä ajatus on vuosisadan viehättävin. Takuuhintajärjestelmän avulla on etukäteen laskettavissa koko käytönaikainen tuotto ilman vähäisintäkään riskiä.

Energiateollisuutta ei huoleta pätkääkään, että haitoista kärsisi satoja tuhansia ihmisiä ja luonnon vauriot olisivat mittaamattomia. Se olisi valmis kävelemään heidän oikeuksiensa ja arvojensa yli rahanahneudessaan.

Olen käsitellyt bioenergiakysymystä laajemmin blogissani *www.vesitiet.fi*, tutustu ja ota kantaa.

Ahti Manninen
Heinola

JAANA KANKAANPÄÄ

Energiateollisuutta ei huoleta pätkääkään, että sadattuhannet ihmiset kärsisivät tuulivoimaloiden haitoista ja luonnon vauriot olisivat mittaamattomia, kirjoittaa Ahti Manninen.

Muistihäiriöillä tehdään bisnestä

Taas uusi alue, jolla voidaan harjoittaa työpaikkasyrjintää. Ei ole yhteistyökykyinen -lause vei ennen psykiatrin vastaanotolle. Nykyään riittänee vain, että työntekijä unohtaa tärkeän paperin tai avaimensa tai erehtyy kokouksen alkamisajasta.

Ihmiset ovat olleet muistiltaan erilaisia kautta aikojen. Joku luolamies ei kuolemakseenkaan muistanut, minne hän hukkasi nuijansa. Pikkupojalta jäi vihko kotiin, jolloin opettaja lähetti hänet kovassa pakkasessa hakemaan tavaran kotoa, neljän kilometrin päästä. Lapsi unohti hädissään myös lapasensa, jolloin sormi paleltui. Ylioppilasluokan tyttöoppilaalta jäi koko laukku kotiin. Opettaja sanoi, että hyvä, kun muistit tuoda tänne edes pääsi. Me hoidamme loput. Lainaamme kynät, paperit ja oppikirjan. Shakkia ja seniorimaratonia harrastava eläkeläinen jätti yhden ainoan kerran sähkölieden päälle. Oitis oli vävy toimittamassa häntä hoivakotiin.

Avioeroaan sureva nelikymppinen nainen unohti pyykkikoneen päiväkausiksi pörräämään, kunnes autotalliin tippuva vesi toi huoltomiehet paikalle. Alle 50-vuotias säännöllisessä työssä käyvä nainen ei voi katsoa sarjafilmejä telkkarista, koska hänen muistinsa on niin huono. Niin kuin ne sarjisten juonet liian hurjaa vauhtia etenisivät.

Maailman ihmeaivo, Albert Einstein lähti myöhään töistä kotiin taksilla eikä millään muistanut kotiosoitettaan New Yorkissa.

Onneksi taksikuski oli vähemmän muistihäiriöinen. Einstein ei tietääkseni kuollut dementiaosastolla.

Televisiossa näytettiin murheellista 25-vuotiasta naista, jolla oli todettu Alzheimerin tauti. Kuinka niin nuori oli sentyyppiseen tutkimukseen yleensä päätynytkään? Luulisi, että senikäinen olisi kiinnostuneempi raskaustestistä tai mahdollisuudesta päästä eroon murrosiän finnien arvista. Ehkä lääketehtaat ulottavat seurantaansa yhä nuorempiin ikäluokkiin, koska silloinhan on tiedossa kallista ja ennaltaehkäisevää rohtojen tuputusta. Jopa vauvaiästä lähtien, koska pienokainen on hukannut tuttinsa jopa kaksi kertaa, siis toivoton tapaus.

Kokemuksesta tiedämme, että aina tulee lisätutkimuksia, joilla kumotaan edelliset. Kai ihmisille annetaan taas turvallinen mahdollisuus muistaa, mitä mieleen mahtuu. Vouhotus kolesterolin, kananmunien, rasvan ja kahvin vaarallisuudesta on oiva esimerkki yli-innokkaasta mutututkimuksesta.

Ritva-Liisa Harjumaa
Rovaniemi

Kirjoita napakasti

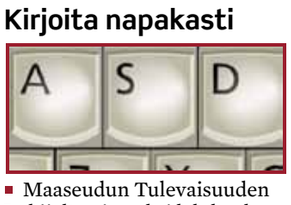

- Maaseudun Tulevaisuuden Lukijalta-sivu yksi lehden luetuimmista osastoista. Sivulla käydään vilkasta mielipiteidenvaihtoa monista tärkeistä ja ajankohtaisista aiheista.
- Kaikkia tarjottuja kirjoituksia ei pystytä julkaisemaan. Uuden näkökulman löytäminen ja aiheen ajankohtaisuus johtavat useimmiten kirjoituksen julkaisuun. Samoin kirjoittajan esiintyminen omalla nimellään nimimerkin sijasta.
- Hyvä mielipidekirjoitus on tiivis ja napakka kannanotto MT:n lukijoille tärkeään aiheeseen. Se kannattaa rajata pituudeltaan alle 2 000 merkkiin.
- Tämän kirjoituksen pituus on 590 merkkiä.

Toimitus

Vastausta vailla

Haluan rehellisen vastauksen. Mihinkä perustuu uusien karttojen lähettely samoilta lohkoilta, vaikka mikään ei ole muuttunut? Mitä niistä laskutetaan?

Ei nimimerkkiä

Törkeä hinta

Minutko pakotetaan maksamaan 20 000 euroa vesiliittymästä? Taloni ja tonttini eivät yhteensä maksaneet niin paljon.

Suomiko oikeusvaltio?

Näin se on

Oikea mielipide Kimmo Kyläämies (MT 27.4.). Näinhän se on.

Mäkelä

Tiedoksi

Teiniraskaus naudalla ei paranna naudan elinikäistuotosta. Poikiminen yli 25 kuukautta. Silloin ehtinyt vaihtaa poskihampaat.

Vesa

Missä ero?

Ville, mikä on sympatian ja empatian ero?

Olen huolestunut

Ympäristötuesta

Yara on ollut suunnittelemassa nykyistäkin ympäristötukea ja nitraattidirektiiviä. Karjanlannan typpeä enintään 170 kiloa, Salpietarin typpeä enintään 240 kiloa.

Ei nimimerkkiä

Valtuuskunta hei!

Petoasiat jäivät taas taka-alalle. Keskittykää asioihin.

Petox

Väärä hinta

MT. Polttopuun hinta on enemmän kuin viisi euroa. Taitaa olla yhtiöiden hinta.

Ei nimimerkkiä

Tiheikkökasvatus tuottaa energiapuuta

Bioenergian tarve metsistä kasvaa jyrkästi. Se pistää miettimään miten energiapuuta saisi tuotettua metsistä entistä enemmän.

Voitaisiinko metsäenergian tuotantopohjaa jotenkin laventaa? Taimikoistako ratkaisu? Taimikonhoitomenetelmät ovat peräisin ajalta, jolloin energiapuuta ei nuorista metsistä korjattu. Suositukset on tarkoitettu ainespuun kasvatukseen, eikä niitä käyttäen ole ollut tarkoitustakaan tuottaa energiaa. Nykyisin energiapuuta korjataan paljolti nuorista metsistä, joissa taimikonhoito on jäänyt tekemättä. Hoitorästeissä piileekin mahtava bioenergiavaranto. Tilanne on kuitenkin rästien varassa epävakaalla pohjalla.

On mahdollista tuottaa energiapuuta normaalin metsänkasvatuskierron alkupäässä menetelmällä, jonka nimenä voisi olla vaikkapa tiheikkökasvatus. Siinä ei torjuta puubiomassan kertymistä ennenaikaisella harvennuksella, vaan annetaan taimikon kasvaa ”täysillä” luonnollisena tiheikkönä. Näin auringon energiaa latautuu akun lailla tehokkaasti tiheikköön, josta se on aikanaan korjattavissa ihmisten energiatarpeisiin.

Menetelmä soveltuu jo olemassa oleviin nuoriin taimitiheikköihin tai metsänuudistusaloille. Taimikko perustetaan tiheäksi joko luontaisesti tai kylväen.

Kun tiheikön perustaminen aloitetaan siemenestä, kasvatusaika on paikasta ja muista tekijöistä riippuen 20-35 vuotta. Tiheikkö saa kehittyä 8-12 metrin valtapituuteen, jolloin sen ”mitta on täysi” energiapuuharvennukseen. Sitten jatkuu normaali ainespuun kasvatus aina tukkipuuksi asti, mikäli kohteessa on muuten siihen edellytykset.

Istutustaimikoihin menetelmä ei oikein istu, koska ne vaativat huolellista hoitoa. Sopivia tilanteita voi sieltäkin löytyä.

Tiheikkökasvatus on harkittua taloudellista toimintaa edellyttäen kohdevalinnassa metsäammattilaiselta kypsää taitoa tunnistaa menetelmään sopivat alat.

Kuivahkot kasvupaikat ovat kohdevalikon keskiössä. Menetelmään sopivia aloja on niin kangas- kuin ojitusmetsissä ja turvesoiden pohjilla.

Mahdollinen tuleva työvoimapula metsäalalla voi merkitä sitä, ettei taimikoiden perinteiseen hoitoon ole ehkä riittävästi tekijöitä.Tiheikkökasvatuskohteissa ei tarvita taimikon harvennuksia, ennakko- tai näkemäraivauksia. Tiheikköiden koneellinen korjuu on kehittynyt jo nyt varsin toimivaksi.

Hoitorästit syntyvät usein metsänomistajan välinpitämättömyyden seurauksena. Taimikko saattaa jäädä harventamatta, koska se tietää vain töitä ja kuluja. Tiheikkökasvatuksessa ”velka kääntyy saatavaksi”: puuntuottajan tarvitsee vain antaa tiheikön kasvaa ja kilpailuttaa aikanaan sen harvennus. Metsänomistaja saa ilmaisen nuoren metsän kunnostuksen lisäksi vielä sievoisen tukun rahaa. Energiapuu työllistää ja lämpölaitokset saavat suhdanteista riippumatonta hiilineutraalia polttoainetta.

Nykyisessä taimikon hoidossa maahan kaadetun puuston energia menetetään ja hiili virtaa niistä vuosien mittaan kasvihuonekaasuna takaisin ilmaan. Energiakäytössä hiili tosin pöllähtää puusta heti ilmaan, mutta energia saadaan hyödynnettyä. Esitetyn menetelmän hiilijalanjälki on kevyt. Parhaimmillaan energiatiheikköjä tuotetaan lähes ilmaiseksi. Tiheikköiden pienpuun jalostusarvo on vähäinen, joten sitä voidaan käyttää kierrättämättä suoraan energiaksi.

Tiheikön energiapuuharvennuksen kertymä on suuruudellaan yllättänyt monet: 40-80 (jopa yli 100) m3 hehtaarilta = 80-160 MWh = 4-8 pientalon vuotuinen kokonaisenergian tarve.

Valtakunnan tasolta katsottuna esimerkiksi 100 000:lta hehtaarilta kertymä olisi keskimäärin 6 miljoonaa kuutiometriä, energialtaan 12 miljoonaa MWh.

Nykyisessä bioenergiatilanteessa harvennetaan nuoria kasvuisia tiheiköitä maahan mätänemään.

Tiheikkökasvatuksella sen sijaan saadaan hyötykäyttöön metsikön nuoruusvaiheen tuottama energia. Tässä esitetty menetelmä voisi olla eräs ratkaisu metsäenergian tuotannon reippaaseen lisäämiseen ja nuorten metsien hoitoon.

Jorma Issakainen
metsätalousinsinööri, puuntuottaja
Muhos

Kaivostoiminta kuntauudistuksen takana

Hallitus ajaa tarmokkaasti kuntauudistusta, jonka hyötyjä ei ole kuitenkaan vakuuttavasti voitu osoittaa. Päinvastoin.

Kuntauudistuksella romutetaan lähidemokratia sekä köyhdytetään maaseutu sekä taloudellisesti että henkisesti. Samalla toimitaan vastoin Euroopan paikallisen itsehallinnon peruskirjaa sekä poljetaan kansalaisten perusoikeuksia.

Mikä on todellinen syy suurkuntien takana?

Samaan aikaan suunnitellaan kaivostoiminnan kasvattamista Suomessa jopa 15-kertaiseksi verrattuna viime vuosikymmenen loppuun (lähde: Suomen Ympäristökeskus). Näistä suunnitelmista ei ole julkisesti juuri keskusteltu.

Luulisi vähintään vihreiden tai luonnonsuojelujärjestöjen puuttuvan asiaan.

Perehtyessäni asiaan hieman tarkemmin alkoi kuva vähitellen kirkastua. Työ- ja elinkeinoministeriö on käyttänyt suuret resurssit markkinoidessaan Suomen maaperän antia monikansallisille kaivosyhtiöille. Myös kauppa- ja teollisuusministeriö mainostaa Suomen kallioperän olevan poikkeuksellisen rikas. Uusi kaivoslaki astui voimaan 1.7.2011.

Geologian tutkimuskeskuksen tutkimusjohtaja Pekka Nurmi (Luonnontieteilijä 2/2012) kertoo kaivosalan yritysten asettavan Suomen maailman toiseksi kiinnostavimmaksi investointikohteeksi. Samassa artikkelissa kerrotaan, että v. 2010 Suomessa malminetsintään sijoitettiin yhteensä 60,9 miljoonaa euroa! Suomen eduksi on ”tuplaturvallinen ympäristö: vakaa kallioperä ja yhtä vakaa, hyvin toimiva yhteiskunta.”

Suomen mineraalistrategian luovutustilaisuudessa 7.10.2010 Pekka Nurmi on todennut esitelmässään mm. seuraavaa: ”Mineraalialalla on merkittävää potentiaalia vahvistua kansantalouden tukijalaksi erityisesti alueellisen kehityksen näkökulmasta.” sekä: ”Edellyttää julkisen vallan sitoutumista toimintaympäristön ja -edellytysten kehittämiseen.” (*www.mineraalistrategia.fi*)

Mielenkiintoista luettavaa tarjoaa myös: Maan alla ja päällä -seminaarissa 24.2.2011 esitelmöinyt Saku Vuori: Kaivostoiminnan visiot – kansallinen näkökulma (*www.kotu.oulu.fi/projektit/oms/map3/Saku_Vuori.pdf*)

Tässä valossa on helppoa ymmärtää päättäjien halu ajaa alas maaseudun toimintaa: on kova kiire tyhjentää maaseutuja, jotta sinne voidaan perustaa kaivostoimintaa. Lupa-asiat hoituvat helpommin ja yleinen vastustus on siten vähäisempää.

Onko hallituksen esittämä kuntakartta suunniteltu siltä pohjalta, että mahdollinen kaivostoiminta sijaitsisi tulevan suurkunnan laitamilla ja siten alueen asukkaiden vaikutusmahdollisuudet kaivostoiminnan estämiseksi minimoitaisiin? Näin ainakin tapahtuisi kotikunnassani Konnevedellä.

Voidaanko Suomesta enää puhua avoimena yhteiskuntana, jossa asioista keskustellaan rehellisesti? Tällaisella toiminnalla Suomen ylin johto menettää väistämättä kansalaisten luottamuksen. Mikäli kaivosteollisuuden nähdään tulevaisuudessa olevan yksi maamme talouden tukipylväistä, olisi kai reilua tiedottaa asiasta näkyvästi myös kansalaisille.

Tukesin internet-sivuilta varauspäätökset ovat kaikkien luettavissa. Ehkä olisikin syytä maanomistajien tarkistaa, että onko jollain muullakin kuin sinulla itselläsi maasi käyttöön liittyviä suunnitelmia. Geologian tutkimuskeskuksen suunnittelemat tutkimukset löytyvät osoitteesta *www.gtk.fi*. On myös hyvä tutustua kaivostoiminnan eri vaiheisiin ja oltava tarkkana mahdollisten valitusten tai muistutusten aikarajoissa.

Onko kuntauudistuksessa koira haudattuna – vaiko kenties kuppi kultaa tai kuparia?

Virpi Poikolainen
Konnevesi

HUIDUNPERÄ

Tuli juhla- ja merkkipäivien kuukausi

Eilen vietettiin suomalaisen työn ja ylioppilaiden merkkipäivää. Työväestö vietti sitä vapaapäivänä, maaseudulla päivä meni perinteisesti kylvöjen valmisteluissa.

Kuukauteen osuu merkittävästi muitakin kansallisia juhlapäiviä. Tämän kuun kahdentenatoista liputetaan suurmiehemme J.V. Snellmanin kunniaksi ja päivää myöhemmin, sunnuntaina, juhlitaan valtakunnallista äitienpäivää.

Vietämme tässä kuussa myös kaatuneiden muistopäivää ja Eurooppa-päivää. Lisäksi tulevat kirkolliset helatorstai ja helluntai.

Toukokuun kahdestoista on kaikki syy kohdata juhlavasti.

Varsinkin kasvavaa polvea on tällöin jatkuvasti aihetta ohjata maansa historian eli päivän merkityksen tuntemiseen.

Kiintoisa erikoisuus on kuulunut historiaamme.

Vuonna 1806 syntynyt Snellman, pohjalaissyntyisen merikapteenin perillinen, oli käynyt koulun Oulussa ja lähti 1822 opiskelemaan Turun yliopistoon, silloin ainoaamme.

Samanaikaisesti ikätoverit, niin ikään tulevat maamme suurmiehet Elias Lönnrot ja J.L. Runeberg, olivat myös samalla asialla.

Snellmanista tuli filosofian tohtori 1835. Hän oli opiskellut Saksassa ja toi sieltä filosofi Hegelin kuulun opin kansalaisyhteiskunnan rakentamiseksi. Se soveltui erityisen hyvin Suomeen.

Saatoimme Snellmanin ohjaamana tällöin välttää ”radikaleja ylilyöntejä, jotka pienelle, Venäjään alistussuhteessa olleelle suuriruhtinaskunnalle olisivat voineet koitua kohtalokkaiksi”, todetaan Kansallisarkiston juhlateoksessa. Kirja julkaistiin Snellmanin juhlavuoden 2006 kunniaksi.

Laatiessaan kuulun teoksensa valtio-opista Snellman totesi, että valtio syntyy kansallishengeksi kutsutulla kansalaisten toiminnalla ja että kansalaisten ylevä tehtävä on vaikuttaa yhteisen kansallishengen syntymiseen: ”Kansakunnan on pyrittävä siihen inhimilliseen sivistykseen, mikä on kunakin aikana korkein, sillä vain siten kansakunta voi säilyttää itsenäisyytensä muihin nähden.”

Samaan myös Santeri Alkio myöhemmin nuorisoseuraliikkeellään pyrki.

Nyt Huidunperällä toivotaan, että snellmanilaisen ajatuksen sivistyksen merkityksestä muistaisi nyt myös nykyhallituksemme, kun se tekee koululaitostamme ja yliopistojamme koskevia merkittäviä päätöksiä.

Snellmanilla oli pätevyys yliopistomme professuuriin, mutta venäläiset vallanpitäjät eivät suostuneet sen toteuttamiseen. Ruotsiinkin Snellman sen vuoksi haki kahdesti, mutta perui kuitenkin hakemuksensa.

Snellmanista tuli sitten yläalkeiskoulun rehtori Kuopioon. Samalla hän perusti siellä ruotsinkielisen Saima-lehden.

Sen toimittamisen rinnalla kansallinen herättäjä aloitti myös ensimmäisiin suomenkielisiin lehtiin kuuluneen Maamiehen Ystävän julkaisemisen.

Aleksanteri II:n tultua valtaistuimelle olot sitten muuttuivat Suomelle suopeammiksi: Snellmanin ura tiedemiehenä nousi. Hänet aateloitiin, nimitettiin senaattoriksi ja valtiontalouden hoitajaksi.

Snellman oli aikaisemmin todennut, että maamme oli ollut kuusi vuosisataa ”Ruottin alla” virkamiesten ja oppineiden ollessa sikäläisiä. Nyt, kun tulijoita sieltä ei enää ole ja eletään keisarin alla ”väkevässä rauhassa”, toivoa on, että vielä kerran Suomen kieli pääsisi vallalle”.

Nyt, Aleksanteri II:n vieraillessa Suomessa Snellmanin toivomus toteutui. Keisari suostui. Suomi tuli maan viralliseksi kieleksi.

Toinenkin merkittävä uudistus, rahanuudistus,tapahtui: markka tuli maassa ruplan tilalle.

Toimittajan sanat viljelijäväestölle Maamiehen Ystävän ensi numerossa olivat historialliset:

”Talonpojilla on vähemmän tietoa maailman asioista kuin Herrasmiehillä. Ja kun minä nyt koitan tätä tietoa hankkia ja vaikuttaa hänelle halua tietämään, niin minä kyllä saatan kutsua ittiäni maamiehen ystäväksi. Ja sen minä takaan, että kuin olet minun seurassani kaksi vuotta, niin sinä tiät enemmän kuin moni Herrasmies. Kyllä sinulla sitten on palava halu aina lisää tietämään. Ja jos en minä enää elä niin kyllä sinulla on muista ystäviä.”

Heikintytär